

Απόστολος Αρσάκης, ο φλογερός οραματιστής της εθνικής παιδείας

/ [Γνώμες](#)

Με επίζηλες πνευματικές αρετές, θείο έρωτα για το αγαθό της παιδείας, φλογερό πατριωτισμό για την μητέρα πατρίδα Ελλάδα, αλλά και καταγωγή από την μαρτυρική Βόρειο Ήπειρο, διήνυσε μια λαμπρή πορεία στην ζωή του, ο Απόστολος Αρσάκης. Καταξιώθηκε σαν σπουδαίος γιατρός κάνοντας μάλιστα και διδακτορική διατριβή, με εμπνευσμένες και πρωτοπόρες μελέτες στο φάσμα της ιατρικής επιστήμης, για να περάσει συνάμα και στο δύσβατο πεδίο της πολιτικής στην Ρουμανία - στην οποία σταδιοδρόμησε στη ζωή του - και να καταξιωθεί και στο ύπατο αξίωμα της πρωθυπουργίας. Παρόλη αυτή όμως την αίγλη και το διεθνές κύρος που είχε αποκτήσει, ένας μύχιος πόθος κατέτρυχε πάντα τον Απόστολο Αρσάκη. Η πρόοδος και η ηθική ευημερία της Ελλάδος. Για τούτο και έκανε την κορυφαία δωρεά του «Αρσακείου Σχολείου» προς την Ελλάδα, το οποίο και εκπάιδευε νέες δασκάλες, για να βοηθήσει την ανοικοδόμηση της ελληνικής παιδείας. Δωρεά που από μόνη της ήταν ικανή, να τον συμπεριλάβει στους μεγάλους

ευεργέτες του έθνους.

Γράφει ο Πάνος Ν. Αβραμόπουλος

Ο Απόστολος Αρσάκης εμπνευστής και ιδρυτής της Φιλεκπαιδευτικής Εταιρείας στην Ελλάδα, είδε το φως της ζωής στην Χοταχόβα της Πρεμετής στις 6 Ιανουαρίου του 1792. Πατέρας του ήταν ο Κυριάκος Αρσάκης, εξάδελφος των επίσης μεγάλων μας εθνικών ευεργετών αδελφών Τοσίτσα. Στην παιδική του ηλικία έφυγε για το Βουκουρέστι και λίγο αργότερα έφυγε για την Αυστρία και ενεγράφη σε ένα γυμνάσιο της Βιέννης. Παράλληλα μάθαινε ελληνικά, από το επιφανή δάσκαλο το γένους Νεόφυτο Δούκα. Με την αποπεράτωση των γυμνασιακών του σπουδών, ενεγράφη στην ιατρική σχολή του πανεπιστημίου της Χάλλης, στην Σαξονία, όπου και έλαβε το πτυχίο του το 1813. Στα 1814 επανέκαμψε στο Βουκουρέστι, όπου και επιδόθηκε στο ιατρικό επάγγελμα.

Ο Αρσάκης από νεαρή ηλικία εκδήλωσε ιδιαίτερη αγάπη για την ελληνική γλώσσα και απέκτησε μια πολύ δυνατή φιλολογική αρματωσιά. Στην πρώιμη ηλικία έτσι των 19 ετών και ελαυνόμενος από πατρική ευαισθησία, έγραψε με την ευκαιρία της γέννησης του παιδιού του Μεγάλου Ναπολέοντα, ένα βουκολικό ποίημα σε δωρική διάλεκτο – εν είδει των ποιημάτων του Θεοκρίτου – προσκαλώντας μέσα από το ποίημα του τον πανίσχυρο Βοναπάρτη, να συνδράμει την Ελλάδα, στον μεγάλο της εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, από το έρεβος της οθωμανικής δουλείας. Και δυο χρόνια αργότερα ο μεγάλος Έλληνας, εκπόνησε μια υψηλού κύρους επιστημονική διατριβή στην ιατρική «Περί του εγκεφάλου και του νωτιαίου μυελού των ιχθύων», που εξακόντισε το ηθικό του κύρος και μεταφράστηκε σε πολλές ευρωπαϊκές γλώσσες. Την ίδια ώρα δημοσίευε στον περίφημο «Λόγιο Ερμή» μελέτες και κείμενα για την ιστορία της ιατρικής, αλλά και επιστημονικές εργασίες στο πεδίο της, σε εγκυκλοπαίδειες που ον κατέστησαν περίσεπη φυσιογνωμία του παροικιακίου ελληνισμού. Όμως παράλληλα με την ενασχόλησή του με την ιατρική, προσεγγίζει ακροθιγώς και τον χώρο της πολιτικής.

Στα 1822 έτσι προσλαμβάνεται ιδιαίτερος γραμματέας του ηγεμόνα της Βλαχίας, ενώ κατά το διάστημα 1836 - 1839 χρηματίζει γραμματέας επικρατείας του ηγεμόνα της Βλαχίας

Αλεξάνδρου Γκίκα. Το 1857 συνιστά ορόσημο στην πολιτική του σταδιοδρομία. Εκλέγεται για πρώτη φορά Βουλευτής της Ρουμανίας και το διάστημα 1857-1859, διατελεί μέλος της τετραμελούς επιτροπής, που διαχειρίστηκε το ζέον τότε θέμα, της ένωσης της Βλαχίας με την Μολδαβία. Στα 1862 του ανατίθεται ο θώκος του υπουργού Εξωτερικών της Ρουμανίας και λίγο αργότερα θα χρηματίσει και πρωθυπουργός της χώρας, αντικαθιστώντας τον δολοφονημένο πρωθυπουργό της Ρουμανίας Καρατζίο. Στο πρωθυπουργικό αξίωμα διετέλεσε έως και τις 23 Ιουνίου του 1862. Το κοινωνικό και πολιτικό άστρο του Απόστολου Αρσάκη, ήταν στα ύψη και αποτελούσε μια από τις προβεβλημένες φυσιογνωμίες του ομογενειακού ελληνισμού.

Καίτοι όμως το κύρος του Αρσάκη απογειώνονταν στην Ελλάδα και το εξωτερικό, η παρέμβασή του, που τον κατέταξε στους εκλεκτούς της ελληνικής ιστορίας, ήταν η ευεργεσία του προς την φιλεκπαιδευτική Εταιρεία, που υπήρξε ο πρόδρομος της δημοτικής εκπαίδευσης στην Ελλάδα. Ο εμπνευσμένος Έλληνας, διέβλεπε τον

καίριο ρόλο που θα διαδραμάτιζε η παιδεία στην ανασυγκρότηση του απελεύθερου πλέον από τους Τούρκους ελληνικού κράτους και έκανε την μεγάλη του επένδυση προς την πατρίδα, με την καθολική υποστήριξη ήτοι υποδομές, βιβλιοθήκες, λειτουργικά έξοδα, της Φιλεκπαιδευτικής Εταιρείας. Έτσι κατέλειπε τα αναγκαία ποσά, για την ολοκλήρωση του Αρσάκειου Μεγάρου στην Πανεπιστημίου και χορήγησε επίσης τα αναγκαία χρήματα για την συντήρησή του. Αλλά παράλληλα με αυτό καθαυτό το Αρσάκειο Σχολείο, ο μεγάλος ευεργέτης, κατέλειπε μεγάλα ποσά και για την εκκλησία του Σχολείου, προς τιμήν της «Αγίας Αναστασίας» της Ρωμαίας, δοθέντος ότι είχε ανεγερθεί ως τάμα - δώρο προς την Αγία Αναστασία, για την γυναίκα του Αναστασία. Δεν απολησμόνησε όμως ο Απόστολος Αρσάκης και την ιδιαίτερη πατρίδα του την Χοταχόβα, στην Πρεμετή της Βορείου Ηπείρου. Κληροδότησε έτσι σημαντικά ποσά για την ανέγερση σχολείων και εκκλησιών, στην ευρύτερη περιοχή της αγαπημένης του Πρεμετής. Στα 1850 το Διοικητικό Συμβούλιο της Φιλεκπαιδευτικής Εταιρείας, τιμώντας την πολυμερή προσφορά του στο «Αρσάκειο» και την ελληνική παιδεία ευρύτερα, ανακήρυξε τον Αρσάκη, μέγα ευεργέτη του Σχολείου και ονοματοδότησε προς τιμήν του το Σχολείο σε «Αρσάκειο Σχολείο».

Ο Απόστολος Αρσάκης είχε παντρευτεί και είχε αποκτήσει τρία παιδιά. Τον Γεώργιο, την Ελένη και την Ολυμπία. Στις 16 Ιουλίου του 1874 στο Βουκουρέστι, ο μεγάλος Έλληνας εκδήμησε από την ζωή, αφήνοντας όμως παντοτινά στην ελληνική κοινωνία, την πελώρια εκπαιδευτική του κληροδοσία. Με τον θάνατό του το Συμβούλιο της Φιλεκπαιδευτικής Εταιρείας, κήρυξε 40-ήμερο πένθος και πραγματοποίησε επιμνημόσυνη δέηση στην Μητρόπολη Αθηνών. Και εύφημο μνεία - λόγο στην μνήμη του, είχε εκφωνήσει ο Κωνσταντίνος

Κοντογόνης, καθηγητής της Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και στην «Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή». Υπήρξε αδιαμφισβήτητα ένας μεγάλος Έλληνας και εθνικός ευεργέτης του 19-ου αιώνα, ο Απόστολος Αρσάκης και από τους ανακαινιστές της εθνικής μας παιδείας.

